

ffjellige Maader opstod for mange Mennesker som Følge af den forøgede Skibs fart og Handel. Conjunctionerne havde vel i de paagældende 5 Aar 1842—1847 været heldige; men dette kunde, efter Comitens Foraning, ikke svække Meningen om Remissionens gavnlige Indflydelse, idet det ganske stikert var Remissionen, der havde fremkaldt Forretningerne og altsaa givet de Handlende Leilighed til at høste Fordeel af Conjunctionerne. Endelig gjorde Comiteen opmærksom paa, at Remissionsexpeditioener medførte andre oversøiske Forretninger, for hvilke Remission ikke fandt Sted, ligesom at den Exporthandel, der var forbunden med Remissionen, var betydelig, navnlig forsaavidt angik Muursteen, Trævarer og Steenkul.

I Henhold til disse Bemærkninger fraraadede Comiteen paa det bestemteste Ophævelse af Placaten 27de Marts 1844. Comiteen vidste ikke heller at kunne tilraade nogen Forandring i Placatens Bestemmelser, hvorom den kunde have den Overbeviisning, at den vilde være gavnlig. Navnlige bemærkedes i denne Henseende, at, skjøndt Comiteen tidligere havde fraraadet, at Remissionen knyttedes til Betingelser med Hensyn til Skibenes Udklarering med Ladning fra danske toldpligtige Havne, maatte den, efterat Sagen engang paa denne Maade var kommen igang, og der derved var frembragt saa gunstige Resultater, formene, at Anordningen burde vedblive uden nogen Modification. Og saa fraraadede Comiteen aldeles en Forandring, ifølge hvilken en Affortning af den erlagte Sunds eller Canal told skulde træde istedet for Remissionen og Betingelserne i Henseende til udgaende Ladning falde bort. Handelsstanden havde vel tidligere, førend Sagen modtog sin nærværende Ordning, andraget paa en Godtgjørelse af Sundtolden, men samme ansaaes dengang for betænkelig, og Comiteen fandt, at der ikke var Anledning til at gaæ tilbage dertil, efterat Sagen var afgjort paa anden hensigtsvarende Maade og derhos den Erstatning, som vilde tilflyde Handelen ved Sundtoldens Eftergivelse, ikke vilde æquivalere den tilstaaede Remission i Indførselstolden og derfor ikke bevirke de samme Resultater som denne.

Comiteen erklærede sig derfor for, at Remissionsanordningen maatte forblive uforandret i

Kraft, og foreslog, at den maatte blive fornyet for 10 Aar.

I samme Retning udtalte sig Magistraten i Slensborg og den derværende Handelsforening saavel som Overtoldinspectoratet for Hertugdømmet Slesvig paa det bestemteste for Vedblivelsen af de i Patentet af 27de Marts 1844 indeholdte Begunstigelser. Magistraten fremhævede i denne Henseende, at begge Hovedformaalene med Patentet, nemlig Skibsfartens Begunstigelse og oversøiske Forbindelser, vare opnaaede, og at det ikke kunde billiges, naar det sagdes, at Patentet fremmede alene i enkelte Byer de Handlendes Fordeel; thi dets Bestemmelser vare almindelige for alle, men det laa i Forholdenes Natur, at saadanne Expeditioner ikke kunde udgaæ fra enhver mindre By, og det havde ikke været uventet, at de oversøiske Expeditioner næsten udelukkende bleve foretagne fra Kjøbenhavn og Slensborg. Der gjordes opmærksom paa den Fordeel, Producenterne fandt ved Affatningen af de udgaende Ladninger, paa hvormegen Fordeel Skibenes Udrustning, der calculeredes til 10,000 Mk. Courant pr. Skib, affattede for Haandværkere og andre deslige Vedkommende, ligesom paa, at det maatte ansees som en Virkning af Remissionen, at Expeditioner paa Ostindien vare søgte fra Slensborg i Aarene 1846 og 1847. Paa den anden Side meente Magistraten, at det vilde berøve paa Remissionens Vedbliven, om den saaledes begyndte Handel skulde kunne udvikle sig, ja det antoges endogsaa, at selv den vestindiske Handel, der væsentligt bestaaer i en Ombytning af Produkter, men som Følge deraf i den senere Tid, paa Grund af de høje Priser paa de indenlandske Produkter, havde maattet kæmpe med særdeles Vanskeligheder, neppe vilde kunne ventes fortsat uden Remissionen. Magistraten ansaae en Anordning som den foreliggende, hvis Hensigt det var, uden at gaæ ind paa de prohibitive Forholdsreglers Gebeet, at tilvende Landets Indvaanere den oversøiske Handel, at være overeensstemmende med hvad Staten i andre Henseender ved Havneanlæg m. v. havde ofret til Lettelse for Skibsfarten i de senere Aar, men den formæente tillige, at de hidtil vundne Erfaringer om Udsalbet vare for nye, til at der efter dem kunde sælges en afgjørende